

Arrest

nr. 227 376 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater – overdrachtsbesluit). De beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zowel uit het uittreksel uit de Eurodacdatabank bleek dat hij reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Spanje op 10 oktober 2018.

Op 10 januari 2019 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 16 januari 2019 stemde Spanje hiermee uitdrukkelijk in.

Op 12 februari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A. voornaam : H. S O geboortedatum : [...] 1990 geboorteplaats : C. J.

nationaliteit : van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Palestijnse oorsprong (niet-erkend), meldde zich op 16.11.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 20.11.2018 effectief ingediend. Betrokkene legde hierbij zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs en zijn geboorteakte voor. De betrokkene legde bijkomend ook de geboorteaktes van zijn vrouw en kinderen voor en eveneens de identiteitskaart van zijn vrouw. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 10.10.2018 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Op 08.01.2019 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde hij op 25.06.2018 vertrokken te zijn vanuit Gaza, Palestina en hij stelde eerst naar Egypte te zijn gereisd. Hij verklaarde er van 25.06.2018 tot 27.08.2018 te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Marokko via Algerije, Mauritanië, Mali en opnieuw Algerije. Hier verbleef de betrokkene 16 dagen op hotel in Nador. Vervolgens reisde de betrokkene door naar Spanje waar hij op 15.09.2018 toekwam en waar hij op 10.10.2018 om internationale bescherming verzocht. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Melilla, Spanje maar ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht. Hij verklaarde tevens dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te geven. Verder verklaarde hij tot 07.11.2018 in Spanje te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België via een route door Frankrijk. Hij stelde vervolgens op 14.11.2018 in België te zijn gearriveerd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij verre familieleden heeft in België, omdat de procedure van gezinshereniging vlot zou verlopen in België en omdat België vluchtelingen goed zou ontvangen. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Spanje omdat hij België verkiest en omdat hij in België verre familie heeft. Wel geeft de betrokkene aan dat hij niet beweert dat Spanje een slecht land is.

De betrokkene is getrouwd en heeft 4 minderjarige kinderen. Zijn vrouw en kinderen verblijven tot op heden in Rafah, Palestina. Betrokkene maakte verder melding van verre familieleden die in België verblijven. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende familieleden van de betrokkene kan ten overstaan

van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn verre familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder".

Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Op 10.01.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Op 16.01.2018 stemden de Spaanse autoriteiten in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1.b van Verordening 604/2013.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 29.01.2019 verzoekt de betrokkene zijn verzoek te behandelen met toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Om dit verzoek te ondersteunen, wordt er in de tussenkomst aan de hand van verscheidene rapporten verwezen naar de slechte condities voor illegalen in Spanje. Zo wordt er meermaals gewezen op de vele vasthoudingen in Motril bij illegale aankomsten via de zee. Verder wordt de algemene situatie aangeklaagd aan de hand van verouderde rapporten (2011 tot begin 2016). Opvallend is echter dat de advocaat hier niet spreekt van de individuele situatie van zijn cliënt in Spanje hoewel deze daar gedurende een periode van bijna twee maanden verbleef. Onze bemerkingen betreffende de tussenkomst komen hieronder verder aan bod.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie

van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij verre familie heeft in België, omdat België een goed land is en omdat de procedure voor gezinshereniging snel verloopt in België. We benadrukken dat deze specifieke verklaring geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt op basis van het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen ook nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

De betrokkene geeft niet duidelijk aan of hij al dan niet om internationale bescherming verzocht in Spanje. In dit verband merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Spanje.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Spanje werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

We benadrukken verder ook dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook

van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Zo benadrukken we ook dat Spanje verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje maar hij blijft vaag omtrent het al dan niet aangevraagd hebben van internationale bescherming in Spanje. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene omwille van een verzoek om internationale bescherming ingediend werden (cfr. EUODAC-resultaat type 1). Verder wordt dit ook bevestigd door het expliciete akkoord van de Spaanse autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1.b van Verordening 604/2013. Desbetreffend merken we nogmaals op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Zo benadrukken we dan ook dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Daarnaast benadrukken we ook dat uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake hun rechten wettelijk geregeld is in de Asylum Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels, Frans, Spaans en Arabisch (p. 46-47).

De Spaanse autoriteiten stemden dus expliciet en met toepassing van artikel 18.1.b van Verordening 604/2013 in met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming waarbij betrokkene ook in Spanje de kans zal hebben om tot een erkenning te komen gebaseerd op de internationale regelgeving. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming.

De advocaat van betrokkene bekritiseert de opvang van immigranten in Spanje en spreekt hierbij meermaals van de vele vasthoudingen in Motril wat opvallend is gezien het feit dat betrokkene hier zelf nooit geweest is en gezien het feit dat deze enkel van zijn verblijf te Melilla spreekt. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen. Deze centra voorzien namelijk opvang voor migranten die illegaal door het land reizen. Indien de betrokkene terugkeert naar Spanje zal hij elders opgevangen worden in functie van zijn reeds aangevangen verzoek om internationale bescherming en in functie van het uitdrukkelijke akkoord van Spanje om de betrokkene terug te nemen. Hierdoor zien wij ons dan ook gesterkt in het feit dat de betrokkene goede opvang zal ontvangen.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis,

"Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene na overdracht aan Spanje voldoende toegang zal krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan zijn lot zal worden overgelaten.

Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Zijn advocaat spreekt zelf van een psychologische kwetsbaarheid van zijn cliënt. Er werden echter tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen verder te benadrukken dat er geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoonde dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Daarnaast stelt dat het rapport ook dat Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste zes werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 08.01.2019 tevens ook stelde dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen bijzondere procedurele noden heeft.

Indien er in dit verband toch verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) waarbij wordt aangevoerd dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft en dat er vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat betrokkene dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe. Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake zou zijn van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Spanje zal worden opgevangen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de advocaat van de betrokkene melding maakt van een door hem ingediende 9bis aanvraag. Tot op heden werd hierover niets teruggevonden in het administratief dossier waardoor dit element op de dag van het nemen van de beslissing niet in rekening genomen kon worden.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Spaanse autoriteiten op 16 januari 2019 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationale beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III - verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III - verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 17 juli 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat thans de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Spanje op 9 mei 2019 een schrijven heeft gericht waarin hij de Spaanse instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III - verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) stelde in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de in principe verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, en er geen rechtmatige verlenging van de termijn heeft plaats gevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming. Het Hof concludeert in het voormelde arrest dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat de gemachtigde een onderduiken van verzoeker vaststelde kort voorafgaand aan het schrijven van 9 mei 2019 dat hij richtte aan Spanje. Ter zitting betwist de raadvrouw van verzoeker dat hij is ondergedoken en stelt dat hij nog steeds verblijft op het door de Dienst Vreemdelingenzaken gekend adres.

Verweerder betwist niet dat verzoeker in het thans voorliggend verzoekschrift ingediend op 28 februari 2019 – verzoekschrift dat het bestuur op 6 maart 2019 ter kennis werd gebracht – melding maakte van zijn verblijfsadres in België. Met name gaf verzoeker aan te verblijven op een specifiek adres te Stockem. Daarnaast blijkt uit talrijke stukken van het dossier dat dit adres sedert geruime tijd de gekozen woonplaats is van verzoeker. Zo blijkt dit eveneens uit een stuk in het administratief dossier van 8 januari 2019 “verklaring betreffende de woonstkeuze”, waarin dit adres is opgenomen. Daarnaast bevat het administratief dossier een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 januari 2019 waarin hetzelfde adres van verzoeker wordt vermeld. In een schrijven van de raadsman van verzoeker van 29 januari 2019 gericht aan de cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin hij verzoekt af te zien van de overdracht aan Spanje, wordt wederom zijn zelfde adres vermeld. Het is duidelijk dat de gemachtigde dit schrijven heeft ontvangen aangezien er uitdrukkelijk wordt over gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Vóór 9 mei 2019 – datum waarop een vermeend onderduiken werd vastgesteld – alsook ruimschoots voor het verstrijken van de termijn van overdracht van zes maanden, kreeg verweerder aldus bevestiging van het verblijfsadres van verzoeker. Er blijkt niet dat het bestuur overging tot enige woonstcontrole op het adres van woonst zoals weergegeven in het verzoekschrift, al dan niet in het kader van een poging om over te gaan tot een gedwongen overdracht.

In de hierboven geschetste omstandigheden maakt verweerder niet hard dat er in het geval van verzoeker daadwerkelijk sprake was van onderduiken of van een onttrekking aan de autoriteiten opdat een Dublinoverdracht niet had kunnen plaatsvinden.

De Raad stelt derhalve vast dat de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden niet rechtsgeldig is en dat bijgevolg de termijn voor overdracht van zes maanden is verstreken. Ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden is België overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III - verordening van rechtswege de voor het internationaal beschermingsverzoek verantwoordelijke lidstaat geworden en is de bestreden beslissing niet langer uitvoerbaar.

Het beroep is doelloos geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES